

Εικών ἐκ τοῦ συγγράματος τοῦ Darwin : Ausdruck der Gemüthsbewegungen κ.τ.λ.

Η ΓΑΤΑ

Ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη περιγραφή τῶν πνευματικῶν ἀρετῶν τοῦ κοινοτάτου τῶν οἰκιακῶν ἡμῶν ζῴων ἐλήφθη ἐξ ἔργου τοῦ κ. Σπυρίδωνος Μηλιαράκη ἐπιγραφομένου «Ἡ Γάτα», ἐκδιδομένου δὲ προσεχῶς. Καταχωρίζοντες δὲ τὸ δεύτερον τοῦτο κεφάλαιον ὁλόκληρον, χάριν τῆς περιεργείας τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν ἀναγράφομεν ἀπλῶς καὶ τινα τῶν κεφαλαίων ἅτινα περιέχει τὸ εἰκονογραφημένον τοῦτο καὶ ὡς οἰκογενιακὸν ἀνεγνωσμα προωρισμένον ἔργον. «Περὶ τῶν συναυλιῶν τῆς γάτας» «Περὶ τῶν σωματικῶν αὐτῆς ἰδιοτήτων» «Περὶ τῆς φιλοστοργίας αὐτῆς πρὸς τὰ ἴδια καὶ τὰ ξένα τέκνα» «Περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν μικρῶν καὶ περὶ τῶν παιγνίων αὐτῶν» «Περὶ τῆς καταγωγῆς τῆς γάτας, καὶ πότε αὕτη εἰσήχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα» κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΑΡΕΤΑΙ ΤΗΣ ΓΑΤΑΣ

Ἡ γάτα, δυστυχῶς, παρεγνωρίσθη καὶ παρῶν ἡμερῶν καὶ μέχρι σήμερον ὡς πρὸς τὰς πνευματικὰς αὐτῆς ἰδιότητας. Γενικὴ τούλαχιστον ἰδέα ἐπικρατεῖ ὅτι αὕτη εἶνε ζῷον πανούργον, ἄπιστον, ἐγωϊστικὸν καὶ κίβδηλον τὸν χαρακτήρα, ἀνάξιον δὲ ὅλως διόλου τῆς ἡμετέρας φιλίας καὶ ἐμπιστοσύνης. Αἱ κρίσεις αὗται προέρχονται διότι συνειθίσκαμεν νὰ συγκρίνωμεν αὐτὴν πάντοτε πρὸς τὸν σκύλον, μεθ' οὗ ὅμως οὐδεμίαν δύναται νὰ γείνη σύγκρισις, διότι οὗτος μὲν εἶνε ἐκ τῶν πρώτων ζῴων, τὰ ὅποια ὁ ἄνθρωπος παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ ἀνέθρεψε καὶ ἡμέρωσε, καὶ ἐπομένως εἶνε ζῷον ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων συζῶν μετὰ τοῦ ἀνθρώπου, ἐνῶ ἡ γάτα εἶνε, ὡς θέλομεν ἰδεῖ εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτῆς, ζῷον νέον, νεώτατον, παραληφθὲν ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους.

Ἄλλ' ἐξετάσωμεν καὶ τινας τῶν κατηγοριῶν αὐτῶν «Χαρακτηριστικὰ τοῦ γένους τῶν γάτων», λέγει ὁ φυσιοδίφης Γκλῆβελ, «εἶνε ἡ δολιότης καὶ ἡ λαίμαργις, ἡ εὐτολμία καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἀνάγκυσιν. Εἰς πᾶσαν περίστασιν ἡ γάτα

δεικνύει τὴν παρομιώδη αὐτῆς κίβδηλιαν ὅταν παίζῃ καὶ ὅταν θωπεύηται. Ἐὰν ὀλίγον πίεσητε αὐτὴν ἰσχυρότερον, ἢ ἐὰν δὲν ἐκτελέσητε τὰς ὀρέξεις τῆς αἰσθάνεσθε εὐθὺς τὴν ἀνταπόδοσιν διὰ πλήξεως τῶν ποδῶν ἢ διὰ νυγμοῦ τῶν ὀνύχων τῆς. Ἡ γάτα εἶνε ζῷον οἰκιακὸν καὶ ὑπηρετεῖ τὸν ἄνθρωπον μόνον ὅταν εὐρίσκη παρ' αὐτῷ εὐζωίαν, τροφήν καλὴν καὶ ἄφθονον, προφύλαξιν κατὰ τοῦ ψύχους καὶ θωπείας πρὸς ἰκανοποίησιν τῆς ματαιοδοξίας τῆς ἀνθίσταται εἰς πᾶν ὅ,τι δὲν ἀρέσκει εἰς αὐτὴν, ἢ ἀποφεύγει τι ὅπως μὴ κωμῶθῃ καὶ ὑποταχθῇ εἰς τὴν βίαν... Μόνον ἐν τῷ δωματίῳ καὶ τῷ μαγειρίῳ ὑπέικει εἰς τὰς διαταγὰς καὶ ἀπειλὰς τῶν κυρίων τῆς, ἐκτὸς δὲ τῆς οἰκίας οὐδένα ἀκούει. Φωνάζατε αὐτὴν ὅσον θέλετε, προσκαλέσατέ την δι' ὑποσχέσεων ἢ κολακειῶν, οὐδέποτε θὰ σᾶς ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν ὁδόν, ἐκτὸς ὀλιγίστων ἐξαιρέσεων. Ὑποτάσσεται καὶ ὑποκύπτει μόνον ἐκεῖ ἐνθα περιποιῶνται αὐτὴν, καὶ μόνον εἰς ἐκείνους εἰς τοὺς ὁποίους χρεωστεῖ χάριτας. Ἐξω τοῦ κύκλου τοῦτου δὲν κύπτει ποσῶς τὸν αὐχέναν, δειλὴ δὲ καὶ περίφροντις ἐκ φόβου ἐπιθέσει εἰς ἕρπητα τὴν νύκτα κρύφα ὡς κλέπτῃς, ἔχουσα πεποίησιν μᾶλλον εἰς τὸν δόλον, παρὰ εἰς τὰς σωματικὰς αὐτῆς δυνάμεις.»

Ἡ περιγραφή αὕτη περιέχει βεβαίως καὶ κόκκον τινὰ ἀληθείας, καὶ ἡ γάτα εἶνε κάπως ἀξία τῶν ἀποδιδομένων εἰς αὐτὴν ιδιοτήτων, ἀλλ' ὅσα εἶπεν ὁ ἀνατέρω φυσιοδίφης ἀρμύζουσι μᾶλλον εἰς κατηγορητήριον αὐτῆς παρά εἰς περιγραφὴν. Ἐὰν δέ, ἀναγνώστα μου, ἀναλογισθῆς ὅτι καὶ ἕτερον ζῷον πολὺ τῆς γάτας τελειότερον, ἀνατρεφόμενον δι' ὅλης τῆς φροντίδος τῶν γονέων, τῶν παιδαγωγῶν καὶ τῶν διδασκάλων, γίνεται ἐνίοτε πανοῦργον καὶ λαίμαργον καὶ κίβδηλον, θὰ δικαιολογήσῃς βεβαίως τὴν πτωχὴν γάταν, ἣτις ἄς τὸ εἴπωμεν πρὸς τιμὴν τῆς, δὲν διδάσκεται πολλὰ πράγματα ἀπὸ τῆς μητέρας τῆς.

Ἄλλ' ἀφῶμεν τὸν ἀνεπιεικῆ καὶ μεμφίμοιρον τοῦτον φυσιοδίφην καὶ θεωρήσωμεν τὴν γάταν κρινομένην ὑπὸ ἑτέρου σοφοῦ, πάσχοντος φθίνεσθαι, τὸ αὐτὸ μὲ πολλοὺς ἄλλους κυρίους νόσημα τοῦ νὰ εἶνε φιλόγατος, νόσημα ἀθεράπευτον καὶ ἀνίατον. «Ἡ φύσις», λέγει ὁ φυσιοδίφης Σχέιτλιν, «ἐφθασεν εἰς τὸ ζῷον τοῦτο τὸ ἄκρον τῆς τελειότητος. Καὶ αὐτὸ τὸ σῶμα ὑποδεικνύει τὴν ὑπέροχον θέσιν, ἣν ἔχει ἡ γάτα μεταξὺ τῶν λοιπῶν ζῴων. Τὰ πάντα εἰς αὐτὴν εἶνε ἐναρμονίως προσηρμοσμένα· οὐδὲν μέρος τοῦ σώματος τῆς εἶνε μεγαλειότερον ἢ μικρότερον τοῦ πρέποντος. Τὰ πάντα εἶνε στρογγύλα, ἰδίως δὲ ὠραιότατα εἶνε ἡ κεφαλὴ ἢ διατηροῦσα τὸ κάλλος καὶ ὅταν ἔτι ἀπογυμνωθῆ τῶν σαρκῶν, καὶ μείνῃ ὡς σκελετὸς τοῦ κρανίου.

Οὐδεμία κεφαλὴ ζῴου εἶναι ὠραιότερα τῆς κεφαλῆς τῆς γάτας. Τὸ μέτωπον αὐτῆς ἔχει *ποιητικὴν κυρτότητα*, ὅλος δὲ ὁ σκελετὸς εἶνε ὠραίος καὶ ὑποδεικνύει τὴν ἐκτακτον εὐκίνησιαν καὶ ἐπιδεξιότητα εἰς χαριέσσας, ὑγράς, κυματοειδεῖς κινήσεις. Ἡ γάτα φαίνεται μὴ ἔχουσα ποσῶς ὅσῃ, ἀπλῶς δὲ ὡς συνισταμένη ἐκ μαλακῆς ζύμης. Τὰ αἰσθητήρια δὲ αὐτῆς εἶνε μεγάλη καὶ ἀρμύζοντα πρὸς τὸ σῶμα.»

«Ἐὰν δὲ στρέψωμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν καὶ εἰς τὰς κυρίας τῆς γαλῆς ἀρετὰς ἐντύπωσιν μεγάλην προξενεῖ εἰς ἡμᾶς ἐν πρώτοις ἡ *ἐπιδεξιότης* αὐτῆς. Οὐ μόνον τὸ σῶμα ἀλλὰ καὶ ἡ ψυχὴ αὐτῆς εἶνε ἐπιδεξιωτάτη, ὡς νὰ ἐχύθησαν ἀμφοτέρω εἰς τὸ αὐτὸ χωνευτήριον...

«Ἡ ἀγάπη αὐτῆς πρὸς τὴν *καθαριότητα* εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς καθαριότητος τῆς ψυχῆς τῆς. Ἀδιακόπως *γλυφεται* καὶ *πλύνεται* καὶ *στολλίζεται*. Ὅλαι αἱ τρίχας αὐτῆς ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς οὐρᾶς πρέπει νὰ εἶνε πάντοτε ἐν τάξει. Ἴνα λειάνῃ δὲ καὶ κενίσῃ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς λείχει τοὺς προσθίους αὐτῆς πόδας καὶ φέρει εἴτα αὐτοὺς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς δὲν μένει ποτὲ ἀκαθάριστον. Τὰς ἀκαθαρσίας τῆς ἐγκρύπτει κατὰ χωνύουσα ἐντὸς τῆς

γάτης, ἐντὸς λάκκων ὑπ' αὐτῆς ἀνορυσσομένων. Ἐὰν τρομάξῃ πρὸ τοῦ κυνὸς καὶ ἀνορθώσῃ τὰς τρίχας τῆς ῥάχεώς τῆς, ὅταν ἐπέλθῃ εἰρήνη καὶ εὐρεθῆ ἐν ἀσφαλείᾳ, λείχουσα ἐπαναφέρει αὐτὰς εἰς τὴν προτέραν τῶν τάξιν. Πάντοτε ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ τὸ δέρμα τῆς καθαρὸν, λείχει πᾶσαν ἀκαθαρσίαν· ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ γάτα εἶνε τὸ ἀντίθετον τοῦ χοίρου.

«Ἡ γάτα ἔχει αἰσθησιν τοῦ ὕψους καὶ ἀρῆσεται θεωροῦσα κάτω ἀπ' ὕψηλοῦ. Ἡ αἰσθησις δὲ αὕτη ἀπαιτοῦσα ἰσχυρὰ νεῦρα, καὶ ἀφοβίαν πρὸς τὸν ἱλιγγον συγγενεῖς πρὸς τὴν πνευματικὴν αὐτῆς μεγαλοψυχίαν. Ἀναρριχᾶται ἐπὶ καθέτων δένδρων μέχρι τῆς κορυφῆς αὐτῶν, ἀγνοοῦσα ἂν δύναται νὰ κατέλθῃ κατόπιν. Ἀνελθοῦσα ὅμως καταλαμβάνεται ὑπὸ μικροῦ φόβου, διὸ καὶ μένει ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ δένδρου μέχρις οὐ καταληθῆ ὑπὸ πείνης ὅτε ἐπικαλεῖται βοήθειαν. Τέλος ἀποφασίζει νὰ κατέλθῃ καὶ κατέρχεται, ἀλλὰ μόνον βαδίζουσα πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἡ γάτα τείνει πάντοτε πρὸς τὰ ὕψηλά, οὐχὶ ὅμως διότι δὲν παρατηρεῖ τὸν κίνδυνον, ὅπως συμβαίνει εἰς ζῶα κατωτέρας τάξεως, διότι ἐὰν θελήσωμεν νὰ ρίψωμεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ δένδρου συλλαμβάνει τοὺς κλάδους διὰ τῶν ποδῶν καὶ τῶν ὀνύχων καὶ κρατεῖται ἀπ' αὐτῶν ἰσχυρῶς.»

Ἡ γάτα ἔχει ἰδέαν τοῦ χώρου καὶ τῶν ἀποστάσεων, ἀκριβῶς δὲ γνωρίζει τὰς εὐθείας, λοξὰς καὶ καθέτους ἐπιφανείας.

Πρὶν ἢ πηδήσῃ μέγα πῆδημα ὑπολογίζει πρότερον τὴν ἀπόστασιν ἀναμετρά τὰς δυνάμεις αὐτῆς καὶ τὴν ἐπιδεξιότητα, δοκιμάζει, οὕτως εἰπεῖν, ἐαυτήν. Ἴσως διστάζει ἐνίοτε ἐπὶ πολὺ πρὶν ἢ ἀποφασίσῃ τι. Πηδῶσα ὅμως ἀπαξ μέγα τι διάστημα καὶ φθάνουσα ἐπιτυχῶς εἰς τὸ ἀντίπερον μέρος, πηδᾷ πάντοτε κατόπιν τὴν αὐτὴν ἀπόστασιν χωρὶς πλέον νὰ σκεφθῆ ποσῶς. Ὀλιγώτερον καλῶς γνωρίζει τὸν χρόνον, καὶ τοι εἰς πάντα εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ γάτα γνωρίζει καλῶς πότε εἶνε ἡ μεσημβία, διότι ἀκριβῶς κατὰ τὴν ὥραν ταύτην προσέρχεται εἰς τὴν τράπεζαν, ὅθεν καὶ ἂν εὕρισκετο. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ γάτα ἀγαπᾷ νὰ ζῆ βίον ἐλεύθερον εἰς τὰ ὕψη τῶν οἰκιῶν καὶ ἔχει ὀφθαλμοὺς βλέποντας καὶ τὴν νύκτα ἔχει ἀνάγκην τελειότερων αἰσθητηρίων πρὸς διάκρισιν τοῦ χώρου καὶ τόπου οὐχὶ δὲ καὶ τῶν ὥρων τοῦ ἡμερονυκτίου. Ἡ γάτα ἔχει ἐπίσης αἰσθησιν τῶν χρωμάτων, δὲν στερεῖται δὲ καὶ ὧτων διὰ τοὺς μουσικοὺς τόνους. Τὸν ἄνθρωπον διακρίνει ἐκ τῆς ἐνδυμασίας καὶ ἐκ τῆς φωνῆς. Θέλουσα νὰ ἐξέλθῃ ζητεῖ νὰ τῆς ἀνοίξωμεν τὴν θύραν ἔχει μνήμην τοῦ τόπου ἐξαιρέτων, καὶ ἀσκεῖ αὐτὴν τελειοποιουμένη ἀδιακόπως. Διέρχεται δι' ὅλων τῶν οἰκιῶν τῆς γειτονίας, δι' ὅλων τῶν δωματίων, ὑπογείων, διὰ τῶν ἐντὸς τοῦ ταβανίου, διὰ τῶν ἀποθηκῶν

καὶ τῶν κελλαρίων. Εἶνε ζῶον ἀποκλειστικῶς προσκεκολλημένον εἰς τὸν τόπον, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὸ κοινὸν λόγιον ὅτι «ὁ γάτος γρωρίζει σπιτί, καὶ ὄχι τοικοκύρη». Κατὰ τὴν μετοίκησιν ἢ δὲν φεύγει ποσῶς τῆς οἰκίας, ἢ ἐπανέρχεται εἰς αὐτήν. Εἶνε δὲ ἀκατανόητον πῶς γαλάται κλεισθεῖσαι ἐντὸς σάκκων καὶ μετακομισθεῖσαι εἰς μέρη ὥρας ὅλας μακρὰν κείμενα, ἠδυνήθησαν βραδύτερον νὰ ἐπανεύρωσι τὴν οἰκίαν των.

Ἡ γάτα ἂν καὶ εἶνε σχετικῶς πρὸς ἄλλα ζῶα μικρὰ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν δύναμιν ἀσθενεστέρα ἔχει ὅμως θάρρος ὅπως ἀντεπεξέλθῃ καὶ κατὰ τῶν μεγάλων ἔτι κυνῶν καὶ αὐτῶν τῶν μολοσσῶν. Βλέπουσα κύνα κυρτοῖ τὴν βάχιν αὐτῆς σχηματίζουσα χαρακτηριστικώτατον ὕβον, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς σπινθηροβολοῦσι ἐκφράζοντες ὀργὴν ἢ αἰφνηδίως ἐρηγνομένην τόλμην μετὰ εἶδους τινὸς φρίκης. Φυσᾶ ἀπὸ μακρὰν διὰ τοῦ ἰδιάζοντος ἤχου ὃν σχηματίζει διὰ τῶν χειλέων καὶ τῶν ὀδόντων τῆς· ζητεῖ παντὶ τρόπῳ νὰ διαφύγῃ καὶ σωθῇ· πηδᾷ ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐπὶ τοῦ γείσου τοῦ παρὰ θύρου, ἐπὶ τῆς θερμάστρας, ἢ θέλει νὰ φύγῃ διὰ τῆς θύρας. Ἐχουσα τέκνα ῥίπτεται κατὰ τοῦ κυνός, ὅταν οὗτος πλησιάζῃ πρὸς τὴν κοίτην αὐτῶν καὶ μεθ' ὀρυῆς καὶ ἐνὸς πηδῆματος ῥίπτεται κατ' αὐτοῦ ἰδίως δὲ κατὰ τῆς κεφαλῆς καὶ καταξέει φρικωδῶς ὀφθαλμούς τε καὶ τὸ πρόσωπον.»

Τὴν στάσιν τῆς γάτας ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ περιγράφει ἄριστα μέγας τοῦ αἰῶνος μας φυσιοδίφης. «Ὅταν ἡ γάτα ἐκπλαγῇ» λέγει οὗτος, «ὀρθοῦται ὅσον δύναται ἐπὶ τῶν τεσσάρων ποδῶν καὶ κυρτοῖ τὸ σῶμα κατὰ τὸν γνωστὸν ἡμῖν κωμικὸν τρόπον. Φυσᾶ διὰ τοῦ στόματος, σίζει ἢ βέγγχει. Τὸ τρίχωμα τοῦ σώματος, ἰδίως δὲ τὸ τῆς οὐρᾶς ἀνορθοῦται· εἰς τὰς περιπτώσεις δὲ ἅς εἶδον ἐγὼ ἢ μὲν βάσις τῆς οὐρᾶς ἦτο ἠγορθωμένη, τὸ δὲ ἄκρον ἐκάμπτετο πλαγίως. Ἐνίοτε ὅμως ἡ οὐρὰ ἀνορθοῦται μικρὸν μόνον ἀπὸ τῆς βάσεως καὶ κάμπτεται τοξοειδῶς πρὸς τὰ πλάγια. Οὕτω δὲ ἰστάμεναι αἱ γάται κλίνουσι τὰ ὦτα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ δεικνύουσι τοὺς ὀδόντας. Καὶ ὅταν δὲ παιζῶσι δύο μικρὰ γατίδια ζητοῦσιν ἐνίοτε τὸ ἐν νὰ ἐκπλήξῃ τὸ ἕτερον μιμούμενον τὴν στάσιν ταύτην.»

Μετὰ τῶν παιδικηρισμῶν τῆς γάτας καταλέγεται καὶ ἡ μεγάλη αὐτῆς κλίσις πρὸς τὰς ἐριδας καὶ τοὺς ἀδιακόπους διαπληκτισμοὺς μετὰ τῶν ὁμοίων τῆς. Τὸ φίλερι δὲ τοῦτο προέρχεται· διότι ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας ἀγαπᾷ πολὺ τὰ παίγνια καὶ διότι καὶ ἐνῆλιξ γενόμενῃ ἀρέσκειται εἰς νεανιύματα. Ἡ γάτα εἶνε πλάνης νυκτερινὸς ταραξίας. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι αἱ γάται πρᾶνονται καὶ ἐν καιρῷ ἡμέ-

ρας ἐπὶ τῶν κεραμιδίων τῶν οἰκιῶν καὶ ἀλληλομαδοῦσι φρικωδῶς τὸ πρόσωπον αὐτῶν καὶ τὸ σῶμα, ἐνίοτε δὲ καὶ συγκαταπίπτουσι ἀπὸ τῆς στέγης εἰς τὴν ὁδόν, ἀλλ' αἱ κύριαι αὐτῶν ἐριδες καὶ οἱ πόλεμοι γίνονται ἐν ὥρᾳ νυκτός ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς πανσελήνου ἢ ὑπὸ τὸ τρέμον φῶς τῶν ἀστέρων, ἐνῶ ὁ βορρᾶς ψυχρὸς διώκει πᾶσαν ἄλλην ὑπαρξίν ἐντὸς τῶν θερμῶν οἰκιῶν ὑπὸ τὸ ἐφάπλωμα.

Αἱ ἐριδες αὐταὶ γίνονται συνήθως μετὰ τῶν ἀρρένων γάτων. Πλήθος δὲ γάτων ἀρρένων καθ' ὠρισμένας ὥρας τοῦ ἔτους ἐπιστρέφουσι καθ' ἑκάστην σχεδὸν πρωΐαν εἰς τὴν οἰκίαν ἀπὸ περιπλανήσεων μακρυνῶν ἔχοντες καθημαχμῆν τὴν κεφαλὴν καὶ μαδημένας τοῦ προσώπου τὰς τρίχας. Ἐνεκα τούτου φαίνονται πρὸς στιγμὴν ἥσυχοι καὶ σώφρονες καὶ ἀποφασίζουσι νὰ μείνωσιν οἴκοι· μετὰ μικρὸν ὅμως λησμονοῦσι τὰ ταχέως καθέντα αὐτῶν τραύματα καὶ ἐπαναλαμβάνουσι τὰς αὐτὰς παλαιὰς ἀμαρτίας. Οἱ γάτοι οὗτοι ζῶσιν ἐνίοτε ἐβδομάδας ὅλας μακρὰν τῆς οἰκίας, ἄφετοι καὶ ἀπεριόριστοι, πλήρεις ἐλευθερίας. Θεωροῦμεν τὸν γάτον τῆς οἰκίας μας ὡς καθέντα, ὅτε ἡμεραν τινα μᾶς παρουσιάζεται οὗτος ἀπρόσκλητος ἔχων τὸ πρόσωπον ἐλεινὸν ἐκ τῶν πληγῶν καὶ τῶν ζεσμάτων τοῦ δέρματος. Ἄλλὰ δὲν εἶνε πάντοτε οἱ ἄρρενες οἱ ἰσχυρότεροι οὔτε οἱ χειρότεροι φιλέριδες, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ θήλειαι μαλώριαι, ἀληθῆ ἀνδρογύναικα. Αἱ γάται αὐταὶ καταδιώκουσιν ὅλας τὰς λοιπὰς τῆς γειτονίας καὶ τὰς ἰσχυροτέρας ἐξ αὐτῶν, προκαλοῦσι πάσας διὰ λόγων καὶ προσβολῶν καὶ γίνονται τὸ φόβητρον καὶ ὁ τρόμος ὅλων τῶν γάτων τῆς ὁδοῦ ἢ τῆς συνοικίας ἐν ἣ κατακοῦσι.

Ἡ γενναιότης τῆς γάτας συνδέεται μετ' ἀφοβίας καὶ παρουσίας πνεύματος. Δὲν καταπτοεῖται ὅπως ὁ κύων ἢ ὁ ἵππος, ἀλλ' ἀπλῶς ἐκπλήσεται. Οὐδέποτε δὲ ἴσταται ἐκ πτοήσεως.

Περὶ τῆς πανουργίας αὐτῆς καὶ δολιότητος λέγονται πολλά, καὶ δικαίως· πονήρως π. χ. περιμένει ἀκίνητος ὥρας ὅλας πρὸ τῆς ἐξόδου τοῦ ποντικοῦ, πονήρως σμικρύνει τὸ σῶμα τῆς, κρύπτεται καὶ δὲν προκαλεῖ θόρυβον. Ἰδού, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἄρχονται σπινθηρίζοντες· τὸ μῦθιον ἐξῆλθε κατὰ τὸ ἡμισυ· ἡ γάτα ἐν τούτοις κρατεῖται εἰσέτι, διότι γνωρίζει καλῶς ὅπως ὅλοι οἱ πανοῦργοι πότε εἶνε ἢ κατάλληλος στιγμὴ.

Ἡ γάτα εἶνε εὐκίσθητος, ὑπερήφανος καὶ ματαιόδοξος, οὐχὶ ὅμως εἰς μέγα βαθμὸν· καὶ διόλου δὲν εἶνε τὸ πρᾶγμα πικράδοξον ἀφ' οὗ καὶ ἐν τῇ ἀγρίᾳ αὐτῆς καταστάσει ἡ γάτα δὲν εἶνε ζῶον κοινωνικὸν (συναγελαστικὸν) ὅπως

συζή μετὰ πολλῶν ὁμοίων της, ἀλλὰ ζῶον κατὰ μόνος διάγον τὸν βίον. Ἡ γάτα δὲν ἐπιχαιρεί ἐπὶ τῇ νίκῃ ἀλλὰ καὶ οὐδέποτε αἰσχύνεται. Ὑποπίπτουσα εἰς σφάλμα καὶ ἀναγνωρίζουσα αὐτὸ φοβεῖται μόνον τὴν τιμωρίαν. Ἐάν δὲ ἕνεκα τούτου ἐπιπλήξωμεν αὐτὴν δεινῶς καὶ δειρώμεν, τινάσσει ἀπλῶς σπασμωδῶς τὸ δέρμα της, μετὰ τινος δὲ στιγμᾶς ἐπανέρχεται εἰς ἡμᾶς ὅπως ἀδιάφορος. Ἐν τούτοις δὲν αἰσθάνεται ἑαυτὴν ὀλίγον κολακευομένην ὅταν μετὰ τὰς πρώτας συλλήψεις τῶν ποντικῶν, τοὺς ὁποίους φέρει ἐκάστοτε πρὸ ἡμῶν πρὸς ἐπίδειξιν, ἐπαινέσωμεν αὐτὴν ἐγκαρδίως. Ἐκτοτε ἐξακολουθεῖ νὰ ἔρχεται πάντοτε καὶ ἐπιδεικνύη ὑπερῆφάνως τὴν τέχνην της.

Ἡ γάτα εἶνε ζῶον περιποιητικόν, ἢ ἂν θελήσωμεν νὰ μεταχειρισθῶμεν φράσιν τῶν κατηγορῶν της ἀρέσκειται νὰ κολακεύῃ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτὴν, ἰδίως ὅταν πρόκηται νὰ λάβῃ παρ' αὐτῶν τροφήν. Εἰς τοιαύτην τινα περιστάσειν ἴσταται ὀρθία ἐπὶ τῶν τεσσάρων ποδῶν ἔχουσα τὴν βράχιν ὀλίγον τι μόνον κεκαμμένην, τὴν οὐρὰν ὀρθίαν καὶ τὰ ὄτα προτεταμένα καὶ προστρίβει τὰς παρειὰς αὐτῆς καὶ τὰ πλάγια τοῦ σώματος ἐπὶ τῶν παρειῶν ἢ τῶν κνημῶν τοῦ κυρίου της, θωπεύει αὐτὸν παντοιοτρόπως, ἀνέρχεται λίαν πρῶτ' ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ ἐξαπλώνεται ὅσον τὸ δυνατόν πλησιέστερον αὐτοῦ μορμουρίζουσα καὶ προστριβομένη. Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ γάται εἰς τὰς ὁποίας δὲν πρέπει νὰ ἔχωμεν πολλὴν ἐμπιστοσύνην, διότι καὶ δάκνουσι καὶ ἀμύσσουσι διὰ τῶν ὀνύχων καὶ ὅταν οὐδ' ὅπως μαντεύομεν τοιοῦτον τι. Συνήθως αἱ γάται δάκνουσι πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτῶν ὅταν καὶ ἡμεῖς ἀπατῶμεν αὐτὰς καὶ τὰς βασανίζωμεν. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές, ὅτι δὲν πράττει τὸ αὐτὸ καὶ ὁ κύων, ἀλλὰ τίς δύναται ν' ἀρνηθῇ ὅτι οὗτος εἰς τὴν περίστασιν ταύτην εἶνε ὑπὲρ τὸ δέον ἀγαθός; Καὶ πῶς δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν τινα κίβδηλον διότι ἔτυχε νὰ εἶνε βλακωδῶς ἀγαθός; Ἐκτὸς δὲ τούτου οἱ κίβδηλοι γάτοι εἶνε σπανιώτατοι, εἶνε ἐξαιρέσεις ἀπαντῶμεναι καὶ μεταξὺ τῶν κυνῶν. Ὁ λαὸς τοῦλάχιστον μόνον κρυφοδάγκατα σκυλιὰ γνωρίζει, γάτον δὲ οὐδένα.

Ἡ τρυφερότης, ὁ ἐνθουσιασμός, τὸ ἔλεος, μᾶς ἀποσπῶσι τόσα δάκρυα ὅσα ἡ ὀδύνη, καὶ κλαίμεν συχνάκις, χωρὶς νὰ ἡμεθα λυπημένοι.

Πόσων ἡ ζωὴ ὁμοιάζει μὲ περικαλλῆς παίσιον περιβάλλον κενόν!

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΓΗΝ

* * Τὸ γαλλικὸν ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας δημοσιεύει στατιστικὴν τῆς ἐν Γαλλίᾳ παραγωγῆς γάλακτος. Κατὰ τὴν στατιστικὴν ταύτην καταναλίσκεται γάλα ἐν τῇ ἀρχικῇ αὐτοῦ καταστάσει ἑτησίως καθ' ὅλον τὸ κράτος ἀξίας ἐνὸς δισεκατομμυρίου, ἑκατὸν πενήκοντα ἑπτὰ ἑκατομμυρίων φράγκων, ἔχον βάρους 68 ἑκατομμυρίων ἑκατολίτρων. Ἡ παραγωγή αὕτη ὑπῆρξε τριπλασία τῆς τοῦ οἴνου κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος. Γαλακτοπόροι ἀγελάδες ἐν Γαλλίᾳ ὑπάρχουσι δεδηλωμένοι 5 ἑκατομμύρια.

* * Κατασκευάζεται νῦν ἐν Νέα Ὑόρκῃ ὑπὸ διασῆμου τεχνίτου ὁ ἀνδριάς τοῦ αἰδεσιμωτάτου Βέχερ, ὅστις διὰ τῶν εὐγλώττων αὐτοῦ διδασκῶν συνετέλεσε τὰ μᾶλα εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν μαύρων ἐν τῇ Β. Ἀμερικῇ. Ὁ ἀνδριάς εἶνε ὀρειχάλκινος καὶ ἔχει ὕψος πέντε μέτρων, αἱ δὲ πρὸς κατασκευὴν αὐτοῦ δαπάναι κατεβλήθησαν διὰ κοινοῦ ἐράνου.

* * Πρὸ τίνος οἱ ἐπιβάται τοῦ ἀπὸ Λιβάου εἰς Ρομένσκ σιδηροδρομικοῦ συρμοῦ μετὰ εὐλόγου ἀνησυχίας ἠσθάνθησαν ὅτι αἴφνης καὶ ἐν μέσῃ ὁδῷ ἡ μηχανὴ ἀνέκοψε τὸν δρόμον καὶ ἐστάθη. Πάντες ἐσπευσαν πρὸς τὰς θυρίδας, τινὲς δὲ κατῆλθον φύρδην μίγδην ὑποθέτοντες ὅτι συνέβη δυστύχημά τι. Ἄλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς αὐτῶν ὅταν εἶδον παλαιόντας λυσσωδῶς ἐκεῖ παρὰ τὴν καπνίζουσαν μηχανὴν τὸν μηχανικὸν καὶ τὸν θερμαστήν! Ταχέως ἔμαθον παρὰ τῶν ὁδηγῶν ὅτι καθ' ὁδὸν εἶχον οὗτοι ἐπίρρησιν ἕνεκα φιάλης οἰνοπνεύματος καὶ ἐπειδὴ ἐν τῷ θαλαμίσκῳ τῆς μηχανῆς δὲν εἶχον εὐρυχωρίαν ὅπως δώσωσι πέρας εἰς τὴν ἔριδα διὰ πυγμαχίας, διεκοψαν τὸν δρόμον καὶ κατῆλθον εἰς ἀνοικτὸν πεδῖον. Μετὰ κόπου πολλοῦ ἐσυμβίβασαν τέλος τοὺς παλαιόντας οἱ ἄλλοι σιδηροδρομικοὶ ὑπάλληλοι, καὶ ἀνῆλθον οὗτοι πάλιν αἰματόφυρτοι εἰς τὴν ἀτμομηχανήν.

* * Ἐν γερμανικῇ ἐφημερίδι ἀναγράφεται ὅτι παρηγγέθησαν ἤδη ἐν Σιλεσίᾳ τὰ περιφνημα τριχάπτα ἄτινα θὰ κοσμήσωσι τὴν νυμφικὴν ἐσθῆτα τῆς πριγκιπίσσης Σοφίας κατὰ τοὺς γάμους αὐτῆς μετὰ τοῦ διαδόχου τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου. Θὰ εἶνε ταῦτα πλατύτατα, μετ' ἐξόχου λεπτότητος ἐξεργασμένα καὶ ὁμοιάζοντα τὰ ἐνετικὰ κατὰ τὸ σχῆμα. Πρὸς τούτοις παρηγγέθησαν καὶ βαρυτίμα μαντίλια φέροντα τὸ ὄνομα καὶ τὸ οἰκογενειακὸν στέμμα τῆς νύμφης.

* * Ἡ ὑγιεινοτέρα πόλις τοῦ κόσμου φαίνεται ὅτι εἶνε El Paso εἰς Τεξὰς τῆς Ἀμερικῆς. Ἐκεῖ κατὰ τὴν στατιστικὴν ἡ θνησιμότης εἶνε 7,63 ἐπὶ 1000, ἐν ᾧ εἰς ἄλλας μεγάλας πόλεις ἔχει ὡς